

SERRA DE CARREU

Pallars Jussà

per Bóixols, des del Grau de Queralt al Pas de Castellnou

Distància	13 Km
Desnivell acumulat	709 m
Nivell de dificultat	difícil
Data	29 d'octubre de 2009
Cartografia	Ed. Piolet. Serra de Boumort (1:20000)
Punts per a GPS	http://ca.wikiloc.com/wikiloc/view.do?id=596255

Exigent itinerari per un indret tant bonic com poc freqüentat.

A migjorn del Boumort i a mestral de l'Aubenc, termenejant a sol ixent amb l'Alt Urgell, la llarga serralada de Carreu s'alça talment com una muralla sobre Bóixols i la vall del Riu d'Abella.

Per recórrer-la de cap a cap, cal emprar-hi una llarga jornada. Com que l'estiu no és l'època més propícia per a fer-ho, a la tardor, escollirem fer el tram més occidental. Tot i així resulta una ruta exigent en la que cal crestejar uns quatre quilòmetres i superar sovintejats canvis de cota per terreny rost. La cresta, malgrat que molt aèria per migdia (àdhuc d'un tram pel nord), és prou àmplia com per passar-la caminant. Té diversos punts de grimpada, que no depassen el IIº. Podem evitar-la decantant-nos pel vessant obac, però perdrem bona part del seu encant. Un cop dalt, els passos o graus per baixar-ne son escassos i amb força distància l'un de l'altre.

Cal tenir també en compte la manca de camí fressat. Malgrat el que indiquen els mapes, bona part dels antics camins s'ha perdut. Esporàdicament veurem indicis de corriols i fites escadusseres, poca cosa més. Quan vàrem fer-la, la frase del dia va ésser anem sobre el camí. Així ho indicaven mapes i GPS, però calia elevades dosis d'imaginació per endevinar si aquell xaragall o malesa per on trepitjàvem, fou en temps pretèrits un camí de bast, una cabanera o un corriol freqüentat per caçadors i boletaires. No hi ha però problemes d'orientació: la ruta resulta evident i amb força punts de referència.

Per tot plegat, malgrat que el desnivell i la distància son moderats, l'hem qualificat de dificultat mitjana-alta, apte solament per gent avesada a muntanya i sense problemes de vertigen o fòbia a les alçàries. Totalment desaconsellable amb pluja o humitat.

Si esteu prou valents, podeu allargar-la pujant al Cap de Carreu i baixant pel Pas de la Ce. O escurçar-la, anant amb vehicle fins a Cal Girvàs, per bona pista i pujar pel pas de Castellnou al Pical Ras. Una alternativa més curta encara és per l'obaga de Carreu, des del Coll de Llivia.

Si us decidiu a provar-la, qualsevol d'aquestes rutes us satisfarà totes les expectatives i en guardareu un grat record. El paisatge és superb i la tranquil·litat garantida. Carreu res te a envejar a altres serres de morfologia semblant però més anomenada.

Accés. Accedim a Bóixols per l'L-511 (Coll de Nargó-Isona). Dins el petit nucli, en un revolt de la carretera hi ha una font. Al costat en parteix una pista (rètols indicadors). La seguim vers el nord uns centenars de metres i deixem el vehicle juts abans d'una cruïlla, vora un dipòsit d'aigua.

Bóixols (dipòsit d'aigua) (1.194 m)

Pocs metres més enllà prenem una pista a mà dreta que marxa vers gregal (NE) i ens mena a Cal Cerdà. Fem una marrada en sentit antihorari voltant la masia, rebutjant la pista que a mà dreta ens menaria a la Xosa i la Torre. Per sobre el mas, es veuen marjades de pedra seca que voregen una torrentera (ressenyada al mapes de l'ICC com Clot del Vicent). Ens hi enfilem sense camí fressat, vers

mestral (NO) seguint fins al cap de munt de la marjada on ens decanem a l'esquerra, vers ponent. Cerquem els millors passos entre garriga, pedregar i algun pi escadusser. Restes de soques cremades, vestigis d'algun incendi pretèrit. De tant en tant ens apareixen indicis de corriol i contraforts de pedra seca de l'antic camí(1). Pendent entre fort i moderat. La nostra fita és un roca prominent, avançada de la carena, (cota 1593, UTM 348501.3, 4672274.1).

Cruïlla (1.593 m)

Als peus de la roca esmentada ens trobem amb un corriol que sembla pujar del cantó de Cal Mascarell i segueix enfilant-se pel cantó llevantí del penyal. Un altre corriol marxa vers mestral, pel cantó ponentí. Prenem el de la dreia(2) seguint fites escadusseres. El camí va perfilant-se tot virant a gregal (NE) per encetar el grau.

Grau de Queralt (1.708 m)

Ens deixa sobre la zona de pasturatge anomenada Planell dels Prats. Tot pujant-hi ja hem pogut albirar vers sol ixent les puntes del Cadí, el Pedraforca i el Port del Comte. Ens endinsem al bosc vers ponent. Quan podem, transitem pel fil de la cinglera, evitant la densa vegetació que alenteix el pas obligant-nos a fer sovintejadades giragonses. D'altra banda, propers a la cinglera gaudim d'un paisatge molt agradable, amb un bon estimball als nostres peus.

La Grallera (1.739 m)

Àmplia collada i prat. Aquí hi arriba una pista provinent del Coll de Llivia (precària pel que hem llegit). A la banda de migdia, com una torre avançada a la muralla, s'alça la Roca de la Grallera. Pel que diuen els mapes hi hem llegit, entre la malesa hi ha el Pou de la Grallera o Avenc del Prat de Ribà. També sembla que antigament hi havia un grau, però avui és totalment perdut. Continuem per camí fressat(3) vers ponent, bona estona.

En aquella direcció els planers prats i boscos van cedint a un terreny més rostrat. La serra pren forma allargassada i espinosa, de fort pendent per l'obaga i cinglera pel sol. Guanyem la carena i la seguim. De tant en tant ens cal grimpar (alguns passos de IIº) resseguint el fil de la cresta. Aquesta serà la tònica del camí fins a bastar el pas de Castellnou.

Pical Ras (1.804 m)

El pendent de l'obaga és considerable. La caiguda pel sol, vertical i impressionant. És el punt més alt de la serra. Vers el nord l'horitzó s'acaba amb el gran massís del Boumort. Vers llevant destaquem el Cadí, el Pedraforca, el Port del Compte i més proper el Mont-roig. Vers xaloc l'Aubenc, del que en destaca la tallada de lo Coscollet. Separant-la de la serra de Carrànima, a migdia, la vall del Rialb que, aigües avall s'embassarà. Vers ponent el Forat d'Abella i més enllà el Port de Comiols i el Montsec de Rúbies. S'albira també el pantà de Sant Antoni, el Montsec d'Ares, Mont-Rebei i part del de l'Estall. A l'horitzó sobresurt el Turbón, Cotiella i fins la Maladeta. Vers mestral els cims que envolten la Vall Fosca.

Baixem lleugerament per fort pendent vers l'obaga, per encetar un altre tram d'afilada carena. En aquesta zona és evident el rastre d'un antic incendi amb troncs semi calcinats. Malgrat el pas del temps el bosc no s'hi ha regenerat. Probablement el fort pendent impedeix arrelar-hi de nou. Continuarem així, crestejant bona estona vers ponent i resseguint els alts i baixos del relleu fins a la vista del Cap de Carreu. Llavors deixem la carena per progressar per l'obaga.

Pas de Castellnou (1.690 m)

A llevant del Cap de Carreu. Travessem una gran tanca metàl·lica i enfilem, guiats per algunes fites, la baixada pel grau vers xaloc (SE). El camí, ben fressat al començament, quan encara transita a recer del bosc, es desdibuixa i perd a la garriga. Però la ruta és evident vers migdia cap al mas de cal Girvàs (o cal Vidal) que tenim en aquella direcció. Pendent moderat.

Cal Girvàs/Cal Vidal (1.433 m)

Font. A partir d'aquí seguim per pista de terra batuda, ben avariada. Passem vora els masos de Cal Moià i Cal Badia. Abastem el tram asfaltat i el dipòsit on hem començat a caminar.

Hi hem esmerçat un total de 7h 30', amb 6h 10' de marxa efectiva.

- (1) Pel que hem llegit, aquest camí avui perdut, era una antiga cabanera que passava del Coll de Llivia a Cal Cerdà pel Grau de Queralt. A la tornada hem tingut ocasió de confirmar amb un pastor de la zona que el camí s'havia perdut i que la referència era l'esmentada roca. Sembla clar que el camí més o menys fressat s'ha conservat en alguns punts a recer del bosc. Però a la falda de la serra on domina la garriga en considerable pendent, s'ha anat perdent. Probablement perquè ha sigut poc transitat.
- (2) Nosaltres hem pres el de l'esquerra (així estan enregistrats els punts de ruta de GPS), però aquest corriol aviat es perd entremig del boscam (pineda i boxeda) obligant-nos a voltar el penyal per darrere fins a recuperar el camí correcte.
- (3) Intuïm que boletaires i excursionistes deuen passar per aquest tram provinents del Coll de Llivia, tal vegada per pujar al Pical Ras. Això explicaria que sigui l'únic que es conserva ben fressat.